

REDACTIA

Arad, Deák Ferencz-utca nr. 20.

ABONAMENTUL

Pentru Austro-Ungaria:
 pe un an . . . 20 cor.
 pe 1/2 an . . . 10 .
 pe 1/4 an . . . 5 .
 pe 1 luna . . . 2 .
 Trif de Duminecă pe an
 4 coroane.

Pentru România și străinătate
 pe an 40 franci.

Manuscrise nu se înapoiază.

ADMINISTRAȚIA

Arad, Deák Ferencz-utca nr. 20.

INSERTIUNILE:

de un șir garmond: prima
 dată 14 bani; a doua oară
 12 bani; a treia oară 8 b.,
 de fiecare publicațiune.

Atât abonamentele, cât și
 inserțiunile sunt a se plăti
 înainte în Arad.

Borșori nefrancați nu se primesc

TRIBUNA POPORULUI

Cine se „acomodează“?

La 28 Noemvrie 1894 adunarea națională convocată și ținută la Sibiu n'a fost altceva, decât conferință națională. Ear adunarea aceasta a fost preparată de amicii noștri. Consfătuirile intime ce au procedat această adunare s'au ținut doar în Arad, la cel mai iubit amic al nostru, ear raportor în adunare a fost dl Russu Șirianu, atunci prim-redactor al „Tribunei“ ear azi al „Tribunei Poporului“.

Congresul naționalităților earăși de cine a fost aranjat? De cel mai intim și mai devotați amici ai grupării noastre.

Și unde s'au adunat, pentru ultima oară, fruntașii vieții noastre publice, dacă nu la Arad, în Decemvrie 1897, să protesteze solemn contra ordonanțelor prin cari guvernul maghiar pune cătuși funcționarilor partidului nostru național?

Fost-au aceste trei acțiuni politice ale noastre acomodare pe lângă ordonanțele Hieronymi ori o părăsire a programului național?

Desigur că nu.

Trebue deci ori o crasă necuoaștere a lucrurilor, ori o patimă josnică, — altceva nu poate îndemna pe nimeni la formularea acuzei că noi, gruparea dela Arad, propagăm politica de acomodare plăcută guvernului maghiar, că suntem, prin urmare, un fel de români-maghiari.

Ear dacă ar avea cine-va dreptul să ne dascălească, apoi cel din urmă care să și ia această îndrăzneală ar trebui să fie proprietarul ziarului român dela Brașov, care de când pretinde că luptă și el pentru drepturile naționale, a arătat o singură dibăcie: să ocolească procuratura, scriind așa fel, că nici Vațul nici Seghedinul nu se pot mândri că l'au avut oaspe, pe când amicii noștri s'au arătat tari și nelnfricați chiar pe banca curții cu jurați...

Și întrebăm: oare la 1892, când s'a pornit marea acțiune memorandistă, cine a căutat să pună bețe în roate? Cine a scris seria de articole, pe care presa maghiara le reproducea cu atâta plăcere pentru a demonstra că Românii nu-s solidari, deși ducerea Memorandului se hotărîse unanim în conferința națională? In conferința națională din vara anului 1893 cine venise să dea vot de blam comitetului național contra căruia guvernul pornise și el proces? Cine a luat atitudine și a spart solidaritatea când la 28 Noemvrie 1894 întreaga suflare românească protesta contra arestării comitetului național și se aproba acțiunea pornită de comitetul ajuns în temniță?

Nu proprietarul ziarului român din Brașov?

Ba da.

Și care este dramul de acțiune ce el a depus intru a protesta ori a dovedi că nu se acomodează ordonanțelor lui Hieronymi?

Făcut-a apoi, cât negru sub unghie, pentru congresul naționalităților? Nu.

Și d'atunci și până azi venita cu vre-o idee, numai cu una, prin

care să lămurească situația și să spună obștei române: uite, asta-i calea cea bună!

Nu, ei consecuent trecutului său, s'a marginit să critice ce scriu și fac alții.

Și cel puțin dacă s'ar margini numai la atâta.

Dar nu, d-sa merge mai departe: face proces de intențiune. Aruncă bănuiele, insinuă cu răutate, acuză în chip pervers.

Așa a făcut și zilele acestea.

Pe noi și pe gruparea tinerilor dela Orăștie ni-a prezentat ca pe cel mai slab român, capabil să jertfim cauza pentru a ne — căpătuim.

O lume întreagă vede ce luptăm desfășurat noi în aceste părți, însăși presa maghiară recunoaște că numai în congregația dela Arad și Caraș-Severin, Românii le dau de furcă hegemonilor. Numai proprietarul gazetei brașovene nu vede, nu aude când e vorba de vre-un merit pentru alții, dar nu e calomnie destul de gravă pe care să n'o arunce când vorba-i să înegrească, să inventeze și insinue pe socoteala noastră.

De ce?

Fiind-că-i rău, n'are în suflet nici un pic de iubire frățească, ci o gușă mare de venin. D'aceea ajunge apoi să se certe și cu cea mai elementară logică, patima-i întunecă adică dăra de judecată ce mai are...

Confrații dela Orăștie în ultimul lor număr i-au răspuns însă la acuza nedreaptă cu acomodarea. Desigur, așa-e: se acomodează politicii guvernului nu cet-ce caută cât noui cari să ne scoată din situația grea creată de ordonanțele lui Hieronymi, ci neputincioșii cari stau locului, așteptând ca guvernul să revoace ordonanțele.

N'avem nici noi nevoie să răspundem pe tonul folosit de „veteranul organ“ (cum îl numește „Un aderent“ care s'a năpustit și el asupra noastră după-ce dl proprietar și-a epuizat invectivele), ci să stăruiem și mai tare pentru adunarea la un loc a tuturor elementelor viguroase cari s'au convins că zadarnic am aștepta, guvernul n'are să retragă ordonanțele, prin urmare noi să nu ne acomodăm lor, ci să căutăm noui mijloace spre a da expresie vieții noastre de partid.

Că proprietarul gazetei din Brașov nu vrea ci e furios?!.. Dragă Doamne, dar ce a vrut el și ce a aprobat de când în virtutea unei moșteniri — numai așa! — s'a pomenit „luptător“? El la toate este contra și e mult prea bătrân acum decât să se mai îndrepte. Noroc că obștea română n'a ținut nici-odată cont de scrisesele sale. Nu ne vom speria deci nici noi, fiind obiectuiți cu injurăturile lui, ci pe gând am sta numai când ne-ar lauda.

Noi am făcut tot ce datoria națională ni-a îndemnat să facem pentru a nu lega viața partidului național de niște ordonanțe ministeriale. Ear cei cari împiedecă lupta noastră, nu pot să fie decât răi ori bătuți la cap. Sau poate și una și alta.

Logică patriotico-șovinistă. Remarcând articolul nostru cum să răspundem la propunerea lui Pichler de a se desființa legea de naționalități, articol în care pledăm pen'ru o intensivă acțiune în tovarășie cu naționalitățile, „Magyar Szó“ zice că tocmai această îndrăzneală a noastră trebue să îndemne guvernul să desființeze legea de naționalitate. S'ar pune astfel capăt „uneltirilor perverse“. Cum așa? Dacă s'ar desființa acea lege, fi-vom atunci de azi până mâine — Unguri? N'am stărui oare încă și cu mai multă putere în dragostea noastră pentru tot ce este național? Și drepturile cetățenești ni se pot ele confiscă?

Cu două fețe „Magyar Nemzet“ acuză pe poporali, că fac o politică de duplicitate, sau cu două fețe, și anume, altfel vorbesc în sus, complimentând „camarila“ și altfel în jos, agitând poporul contra „liberalilor“. Sub același titlu „Alkotmány“ răspunzând ziarului guvernamental, că actualul regim a compromis demnitatea Ungariei față cu Austria, când a provocat cu arhiducele Francisc Ferdinand să nu aibă nici un ungar cu sine, în datoria sa la Petersburg; aceasta în sus. Ear în jos: primul-ministru Széll „n'a auzit“ insultele lui Komjathy la adresa Coroanei, și ce e mai mult, îi zice numitului kossuthist: „iubitul meu amic“, — expresie pe care a folosit-o, dar din notele stenografice a sters-o

DIN DIETĂ.

— Sedința dela 18 Februarie. —

După-ce vorbește poporalul Darányi Ferencz și guvernamentalul Molecz Dani, urmează Beöthy Akos, acest veteran parlamentar și ireductibil vrăjmaș al guvernului. El ține o filipică strașnică la adresa lui Széll, insistând pe larg îndeosebi asupra faptului că a colaborat la falsificarea constituționalismului în Ungaria. În statul nostru, zice Beöthy, constituționalismul și parlamentarismul e o ficțiune, aici partidele nu se mai alternează la putere, ci opoziția este condamnată la vecnică opoziție ear partidul guvernamental nu se mai epuizează în a furnia guvernului. Asta-i o stare nesănătoasă, care și până acum a adus imense rele; dar mai ales de aci încolo se vor vedea efectele dezastruoase.

Atacă apoi și ridiculizează fuziunea petrecută cu ocazia venirii la guvern a lui Széll și revenind la chestia călătoriei arhiduceului Francisc Ferdinand, invinuește pe Széll că a împiedecat mergerea contelui Zichy și că n'a putut obține ca cel puțin să fi însoțit alt Ungur pe arhiduce în călătoria sa la Petersburg. Zice că în țările cu adevărat parlamentare, ca în Anglia de pildă, asemenea lucru nu se poate petrece, acolo nu se aplică așa de strins exclusivismul de partid, ci fruntașii opoziției sunt nu odată iusărcinați să represinte țeara. Ear contele Zichy desigur era capabil să represinte cu demnitate pe Unguri.

Nu primește proiectul de buget, căci n'are nici o încredere în guvern.

Din Reichsrath.

Sedința dela 18 Februarie.

Eri Reichsrathul a avut o sedință furtunoasă. Deputatul socialist Ellenbogen, care s'a relator dela Triest, a adus în discuție selbăticiile comise în acest oraș, învinuind pentru sângele versat guvernul și criticând vehement purtarea ostirei. El a adus în Reichsrath și o pălărie găurită de gloanțele puștilor militare, pălărie cu sânge încheșat și creieră din capul unui grevist împușcat. Când a arătat-o, a produs senzație.

„Eată trofeul locoșitorului guvernial conte Goess“, a strigat deputatul socialist. Ear adresându-se primului ministru, a zis: „Die Körber, griji, că toate acestea pot să-ți coste — situația“.

În răspunsul său Körber a aprobat atitudinea autorităților și a spus că față cu uneltirile anarhiste și socialiste nu se puté procede altfel.

Din Camera României.

Sedința dela 15 Februarie.

Dl N. N. Ionescu-Brăila, având cuvîntul, glorifică partidul liberal, pentru-că a avut menirea să recucerească creditul pierdut al țerei și afirmă că țeara întreagă datorește tribut de recunoștință agerului și priceputului șef al partidului liberal (aplaude). Continuând, oratorul cere să se ia măsuri ca alți ani nenorociți ca cel dela 1900 să nu ne mai găsească în situație ca aceea pe care nu ne inchipuim că s'ar fi putut remedia; în primul rând, susține dl Ionescu, se pot inființa imposit noui, căci materia imposabilă încă nu este sleită în țeara românească.

Dl George Diamandi analizează bugetul de sub regimul conservator și afirmă că, în 4 ani, conservatorii au lăsat deficite de 89 milioane, pe când liberalii, numai în 3 ani, au știut să îndrepteze astfel finanțele, încât bugetul să presinte un excedent de 9 milioane. Vorbind despre capitalurile străine, dl Diamandi provoacă pe dl Carp să se explice în ce chip pot fi ele utilizabile pentru-ca să pună în valoare mijloacele noastre de producțiune.

Vorbind despre impositul pe venit, susținut de dl Carp, dl Diamandi afirmă că acest imposit nu e de origină conservatoare, ci că a figurat de mult în programul socialiștilor noștri și fusese luat dintre revendicațiunile socialiștilor occidentali Oratorul termină rugând pe conservatori să lase la o parte enunciațiunile de principii și să precizeze reformele financiare ce urmăresc, pentru-ca să se poată discuta valoarea practică a acelor reforme.

Dl Petre Carp spune că e nedreaptă acușăția adusă partidelor noastre că ar fi risipit 1 miliard și jumătate de franci din datoria Statului, căci, zice dl Carp, dacă s'ar cerceta datele precise, s'ar vedea deslușit că din această datorie publică nu s'a risipit decât cel mult 8 la sută. Numai cu resursele noastre bugetare, urmează oratorul, nici odată nu s'ar fi putut face față multiplelor nevoi ale Statului nostru și nici odată țeara asta n'ar fi putut ajunge la dezvoltarea la care este ajunsă azi. Continuând, d-nu Carp recunoaște că situația este grea, pentru-că noi am mers prea repede și mergînd astfel am făcut greșeli

pe cari au le puteam vedea, din pricina iuțelii mersului nostru; nu trebuie însă ca să vedem azi greșelile făcute, ci să tragem învățământ din pățania trecută. Vorbind despre meritele financiare ale partidului liberal, d-nu Carp spune că este efină gloria de a echilibra un budget trecând în el disponibilitățile create de alții, așa cum au făcut liberalii cu fondul casei de amortizare a datoriei publice. Oratorul reamintește că liberalii creiaseră o enormă datorie flotantă, pe care următorii miniștri de finanțe și conservatorilor n'au știut s'o înlătore imediat, deși unii dintre ei s'au dat drept fenomenali financiar, cari și azi oferă țării minunatul lor serviciu (risete, aplause). Dl Carp susține că ușurarea adusă situației noastre financiare nu este opera partidului liberal, căci ea nu s'a obținut decât prin întrebunțarea celor 44 de milioane de disponibilități ale Statului român, disponibilități înstrăinate în parte de dl Carp, în parte de dl Sturdza. Conchizând, dl Carp spune că laudele ce-și face partidul liberal, nu vor contribui să prelungească șederea lui la putere: dacă vor șede, vor face-o fără ajutorul laudelor; dacă se vor duce, laudele nu îi vor putea reține locul.

De altmintelega, mai spune dl Carp, nu a fost tocmai mare deosebire dintre budgetul întocmit de dl Sturdza și budgetul pregătit de guvernul Carp, înainte de căderea lui: nu era deosebire decât de vre-o 5 sau 6 milioane.

Răspunzând d-lui Diamandi, dl Carp spune că nu și-a precizat reformele financiare sprijinindu-le cu date, fiindcă parlamentul cu care a guvernat d-sa nu l-a îngăduit să-și discute propunerile (risete). Continuând, dl Carp afirmă că nu putem merge mai departe cu regimul actual al economiilor, căci este absolut imposibil să se mănție armata noastră la un nivel convenabil, când are lipsă de echipament, de munițiuni și de efective, lipsuri netăvăduibile.

Dl Carp termină spunând că este necesitate absolută să se creieze impozit pentru încă 10—12 milioane, căci fără noi resurse nu putem pretinde a ne fi dat seama de nevoile statului român. Intre aceste nevoi, zice dl Carp, figurează și capitalurile străine, fără de cari nu se poate desvolta în țeară o puternică inițiativă individuală, capitaluri cari trebuiau să aibă siguranță absolută, odată venite la noi, nu vor fi șicaneate de Statul nostru. „Sunt nevoi, incheie dl Carp, a căror neîndeșulare poate primejdiu însăși existența Statului român și ori-ce operație în această privință este faptă rea“.

Se suspendă ședința pentru 10 minute. La redeschiderea ședinței, ia cuvântul dl președinte al consiliului.

Dl Dimărie Sturdza, răspunzând la discursul d-lui Carp, declară că nu pretinde laude și merite extra ordinare, ci cere numai să i-se recunoască că și-a făcut datoria în împrejurările cele grele în cari a fost chemat la cârma afacerilor publice. În privința risipei ce s'a făcut cu banul public, dl Sturdza aduce exemplul a 6 clădiri publice cari se puteau face cu 5 milioane de franci, dar cari au costat tocmai 14 milioane. Expunând actuala situație financiară, dl Sturdza spune că ea este îngrijitoare, pentru-că încă avem de remediat un deficit de 18 milioane din trecut, ceea-ce însemnează 70% din veniturile Statului. Continuând, dl Sturdza compară budgetul d-lui Carp cu budgetul partidului liberal, și observă că budgetul d-lui Carp ar fi rămas cu o neapărată lipsă de 11 milioane, în afară de cele 5 milioane, adăose la venituri de către liberali. În privința disponibilităților casei de amortizare, dl Sturdza spune că bazele acelei case erau greșite și nu putea fi vorba despre necesitatea ei atunci când toate împrumuturile noastre se făceau sub condițiunea amortizării lor anuale. Vorbind despre toate celelalte dispozițiuni ale Statului, dl Sturdza susține că ele n'au fost înstrăinate ci numai s'au luat oare-cari anticipațiuni asupra veniturilor lor.

În treacăt, dl Sturdza spune că au fost momente așa de grave pentru creditul țării, în cât cuvântul unui particular dela noi a câștigat ceea-ce n'a putut câștiga întregul guvern al țării (aplaude). „Acum, continuă dl Sturdza, trebuie să mai mergem doi ani cu budgetul de economii cu care am început și creditul țării va fi remediat nu numai în privința situației economice, ci mai ales sub raportul moral că am avut puterea să facem o operațiune atât de dureroasă pentru noi, resemnându-ne cu toții după frumoasa pildă dată de însuși șeful statului nostru (aplaude).

Vorbind despre siguranța reclamată pentru capitalurile străine, dl Sturdza declară că este urgent să ne îngrijim de siguranța capitalului cel fundamental al țării care este munca țaranului român (aplaude). Vorbind despre elementele de ordine din țeara noastră, dl Sturdza povestește că ieri s'a înțeles mai bine cu delegația meseriașilor de cât cu dl general Lahovari în Senat (aplaude).

Dl Sturdza termină făgăduind protecțiune serioasă muncii oneste, căci numai din roadele ei economisite va eși îndreptarea cea temeinică a situației financiare

a Statului român; ear, în legătură cu aceasta, art. 7 din Constituție garantează teritoriul românesc de primejdiu (aplaude).

„Nexul causal“.

Confrații nostri dela Sibiu caută să stabilească „nexusul causal“ între petrecerea părintelui vicar Mangra pe la Budapesta și între „boala părintelui episcop Goldiș“...

O insinuare aceasta, desigur, ca și când vicarul Mangra și-ar prepara calea în vederea deschiderii moștenirii scaunului episcopesc din Arad. E cel puțin o necuviință însă o astfel de insinuare. Și cei din urmă cari au dreptul să apere moștenirea actualului episcop al Aradului, sunt frații dela Sibiu. Căci doar ei propuseră linchuirea noastră stande pede și aruncaseră cele mai colosale invective asupra majorității Sinodului pentru alegerea de episcop din 1899.

Dar, să trecem înainte, căci nu voim să începem discuție asupra unor lucruri asupra cărora și așa s'a urmat adevărată orgie de vorbă.

Se impune însă întrebarea: dacă atât de tare se interesează confrății nostri de tot ce se întâmplă, dacă atât de mult îi munceste căutarea *nexusului causal*, cum se face, că despre desele vizite dela Pesta ale d-lui archimandrit Hamsea n'au suflat nici odată un singur cuvânt?

Noi știm că s'a mers cu infamia până acolo, încât adversarii aradan de al părintelui Mangra au căutat *nexusul causal* chiar și între petrecerea în capitală a d-lui vicar și între insanitățile apărute în „Egyetértés“... deși noi avem manuscrisul dovăditor că despre afacerile aradane la numita foais scrie un favorit al *neamurilor*, după cum și P. S. Sa Episcopul I. Goldiș a văzut dovada materială asupra persoanelor cari au pornit în presa maghiară campania violentă contra Sa.

Noi nu mai trebuie să căutăm deci *nexusul causal*, noi avem atâtea dovezi despre colaborarea adversarilor nostri la foile maghiare și dacă am vrea să urmăm pilda ce ne dau confrății dela Sibiu și Brașov, am căuta să combinăm și noi multe de toate, căci uite, nu mai departe de cât er și azi, pe când episcopul va fi crezut că loco-țiitorul său asudă din greu la rezolvarea multor agende, Prea Cuviosul se făcuse camfor: dispăruse din Arad și nu-i de cât explicabil să fie în drumul ce i-a netezit Sâmbăta în Budapesta protectorul său arădan.

Ba am pute să facem o apropiere și mai strinsă căutând *nexusul causal* între dis-

pariția din Arad și probabila petrecere în Pesta în aceste două zile, a părintelui archimandrit și între apariția în „Egyetértés“ a unui nou comunicat, în care cu toată desmintirea dată de fiscalul consistorial, numitul organ afirmă din nou că „episcopul Goldiș suferă de o primejdiuoasă boală de nervi“.

Și când știm că a lipsit des dela mănăstire și de câte ori a lipsit, era dus la Budapesta, oare nu tot de atâtea ori puteam să căutăm *nexusul causal* între petrecerea sa prin capitală și desele comunicate ce apăreau în foile maghiare despre afacerile diecesei Aradului, comunicate în cari părintele episcop era întotdeauna rău certat și numat o singură dată laudat: când a lăsat pe dl Hamsea să-și țină locul?!

O i cari fac adevărat esces de zel voind să promoveze interesele d-lui archimandrit Hamsea, să nu mai caute deci *nexusul causal* unde nu există, ci să știe, că nici dl Mangra nici noi nu umblăm cu tertipurii, ci cu vizirul deschis și prin lupta noastră pe teren bisericesc nu urmărim de cât un singur lucru: binele obșteșc, întărirea bisericii drept-măritoare a resăritului. Ear dovadă am dat că știm să luptăm zdravăn. Și după cum nu ne am speriat de balaurii Meșianu, Moesonyi, Gall și Babeș, așa nu ne face grije svircolirea celor cari socot că ne vor slăbi prin intrigi ordinare.

Din Toronto.

Adunare comitatensă sgomotoasă a fost alaltăieri la reședința Terontalului. S'a discutat adică asupra adresei din cale afară aspră ce ministrul de interne Széll a trimis la comitat, criticând administrația și ordonând ca mai severă cercetare în contra păcătoșilor. Ședința a fost prezidiată de vicespanul *Delimanics*. Protogotșrul a propus îndată o adresă, drept răspuns la ordinațiunea ministrului, adresă în care după ce se spune că da, se vor face cele mai minuoase cercetări; spre care scop se va alege o comisie. După ce se va termina însă ancheta, comitatul va adresa un memoriu informativ guvernului. Membrul municipal *Hadfy*, privitor la nezele ministrului, observă că cele mai multe din capetele de acasație sunt fapte săvirsite cu aprărea guvernului; astfel contractarea unei datorii de 13 milioane și dările suplimentare. *Markovics* cere că deoarece se deșbat chestiun în cari funcționarii sunt interesați, aceștia să părăsească sala. *Protogotșrul* *Poroszkay* observă însă că întreg comitatul este acuzat, deci atunci toți membrii congregațiunii ar trebui să părăsească sala.

Daniel Lászlo propune o adresă cerând comisar guvernial.

„Asta ar fi că ne dăm certificat de participare“, strigă un membru.

Vioară.

Inima e o vioară...
Dorul stăpânește struna:
Când de dulce, când de jale
Cântă inima într'una...

Mintea-i publicul ce-șteaptă
Cea dintie tremurare
Și — uitându-și datorința
Aiurită stă în cale...

Stăpânită ese biata
Dintre marginile sale:
Ca nebun tot scoate dorul
Dulce, veselă cântare...

Apoi vrea să mai încete...
Mintea-r vrea să-l mai asculte:
Și — resună cântec jalnic
Isvorind la lacrimi multe...

Dar de-odată — plo! se rupe,
Struna dela cea vioară...
Mintea spăriată fuge:
Dorul — trebuie să moară...

Nici când nu se mai formează
Strânse-n chipul de viață:
Se prefac pentru vecie
Toate trei — un sloi da gheață...

A r a d , 1902. Alexandru Aciu.

CLEOPATRA.

ROMAN 25

de

HAGGARD RIDER.

Traducere de Hero.

Și pe când vorbeam privind stelele,
ea îngenunchiase cu mânie împreunate
uitându-se la mine.

— Ah, zise în fine, — așadară Venus se poate vedea și pe cerul de seară și pe cel de dimineață. E adevărat că ea e în tot locul, deși mai mult îi place noaptea. Dar ție nu îți place să-ți vorbești în termeni latini. Bine, să vorbim dară în limba străbună a lui Chem, pe care o cunosc perfect — însemnează ție, sunt cea dintâiu între Lagizi, care cunosc importanța acestei limbi.

Acum însă, continuă ea în limba mea maternă, cu accent cam strein, ceea-ce făcea și mai plăcută vorba ei, — destul despre stele; căci sunt prea neastatornice și poate tocmai în acest moment țes soartea rea ție sau mie, sau poate la amândoi.

Nu zic aceasta fiindcă nu mi-ar plăcea să ascult, când vorbești despre ele, căci atunci dispăre norul negru al gândurilor de pe fața ta, și devine veselă și omenească. Harmachis, ești prea tânăr pentru această meserie serioasă. Mi-se pare că trebuie să găsești altă ocupație pentru tine.

Numai odată ești tânăr, de ce să te istovești cu asemenea meditații? Avem vreme să ne gândim, când nu vom fi capabili pentru fapte. Spune-mi Harmachis, ce etate ai?

— Sunt de douăzeci și șase de ani, oh, regină, răspunsei — căci m'am născut în prima lună a verei în ziua a treis.

— Atunci suntem tocmai de o etate, strigă Cleopatra, — căci și eu sunt de douăzeci și șase de ani și m'am născut în prima lună a verei în ziua a treis!

Puteam zice despre noi, că cei ce ne-au dat viață, n'au să se reșineze de existența noastră. Căci dacă eu sunt cea mai frumoasă femeie a Egiptului, mi-se pare Harmachis, și tu ești cel mai frumos, mai voinic și mai învățat bărbat din Egipt. Ne-am născut în aceeași zi — am fost așadară destinați să înaintăm împreună; eu ca regină, ear tu Harmachis poate ca stăpânul principal al tronului meu, și să lucrăm unul spre binele celuilalt.

— Sau poate unul spră peirea celuilalt, răspunsei privind spre cer, căci vorba ei dulce îmi gena urechile și îmi roșia fața așa că nu mi-ar fi plăcut să observ și ea.

— Nu vorbi așa Harmachis. Șezi lângă mine să povestim — nu așa, ca regina cu supusul ei, ci ea prieten. Te-ai supărat la banchet pe mine, nu-i așa, că te am batjocorit cu coroana aceea? Ah, a fost numai glumă; de-ai și ce lucru greu e să domnești și ce ceasuri obositoare petrec n'ai fi supărat că am voit să-ți slung uritul printr'o mică glumă.

Nu zisei nimic și Cleopatra continuă:

— Îți spun sincer, mă plătesc teribil frunțașii ferit și nobilimea și romanii aceia cu gât țepșan! În fața mea se girăză ca spuș, ear în dos își bat joc de mine și zic că sunt servitoarea triumviratului lor, ori a imperiului, sau a republicei — după cum roata norocului îi aduce pe unul sau pe celalalt deasupra. Nu se găsește între ei nici un bărbat — sunt niște păpuși caraghioase — nu se găsește între ei nici un bărbat de când cu pumnalul lor laș au asasinat pe acel Cesar, pe care nu'l puteau ține, o lume întreagă înarmată. Și eu trebuie să mă folosesc de unul contra celuilalt, ca în modul acesta să măntuii curva Egiptul din ghiarele lor.

Și ce e răspiată? Răspiată e că toți vorbesc rău de mine — și știu bine că supușii mei mă urăsc! Și cred, că deși sunt femeie, m'ar omori dacă ar găsi un motiv!

Cleopatra aici se opri și-și acoperi fața cu mâinile. Bine și făcea, căci vorbele ei mă întepau încât mă cutremuram, cum stam lângă ea.

— Au păreri rele despre mine, știu și mă numesc desfrunțată pe mine, care n'am derailat nici odată — numai când am iubit pe cel mai mare bărbat al lumii; și într'a-devăr, din amor mi s'a aprins patima și a ars cu'n foc sacru. Acești alexandrienți imorali îndrăsnesc să se jure, că am otrăvit pe fratele meu Ptolemaeus, pe care senatul roman voia să mi-l impue ca bărbat! Dar nu e adevărat: a căpătat tifos și a murit.

Se primește în urmă cu 103 voturi
contra 64 propunerea protonotarului Vin-
czehidy.

France însinună apelată contra acestei
hotărâri.

În același timp la Becicherec consiliul
orășnesc a votat adresă de mulțumită
ștepanului demisionat Rónay și s'a cuprins
în protocol „meritele neperitoare“ (?) ale
ștepanului demisionat. Bine că nu s'a cerut
ca guvernul să numească tot pe — Rónay!

Proselitismul în Beiuș.

Primum următoarele :

Mult stimată d-le Redactor !

Articolul prețuitul foi a d-voastre, care
sub titlu „Proselitism în Beiuș“, a apărut
în 11 Februarie a. c. Nr. 20 este mult mai
vătămător și nebasat, decât se mă simțesc
îndemnat a răspunde la învectivele ce le
conține la adresa mea. — Deoarece însă
are tendința de a mă ponegri cu totul în
aintea tuturor Românilor de ori și ce lege, și
violete să mă judece și chiar să mă pe-
depească înainte de a mă asculta, întin
de datorită să reflectez în cele următoare :

I. E fapt, că un tânăr din a 7-a clasă
gimnazială din legea gr. orientală a trecut
în albul bisericii gr. catolice, și la declara-
țiunea lui și eu am fost martor chemat din
partea dînsului. E drept că cu ocaziunea
treccrei sale eu am fost care i-am ascultat
depunerea credinței și i am cuminecat, ad-
monitindu-l însă în o vorbire ocazională, ca
„să aiبد grije, nu cum-va să hulească, sau
să vateme, sau să batjocorească pe aceia din-
tre cari a eșit, deoarece ce, deși nu s de legea
noastră, ne sunt frați, carne din carnea
noastră, sânge din sângele nostru“.

II. Nu e drept însă, că în această tre-
cere rigoarea d-lui N. Diamandi ar fi avut
vre un rol. Precum cunosc eu pe elevii
noștri și pe colegul meu numit, nici o se-
cundă a lui nu este și nici nu va fi neme-
riată. Cine nu învață, e vrednic de secundă.
E foarte greșită părerea, ca și cum din re-
ligiune n'ar trebui puși în secundă nici cel
mai lenes, deoarece ce în biserică fiște-care
membru al bisericii trebuie să cunoască cre-
dința, agendele, drepturile și datorințele lui,
și fără să învețe cineva acestea nu poate
decă : să cadă.

III. Nu e însă dreptă nici aceea ca-
lonnie, ca și cum eu „aș fi folosit slăbi-
ciunea duhovnicească a tinerului pe scopuri
proselitice“, deoarece-țe tinerul acela deja la
începutul anului a venit aici cu cugetul și
intențiunea de a trece la unire, care inten-
țiunea a exprimat de repeșite ori înaintea con-
școlarilor săi. Eu nu l-am provocat, nu l am
îndemnat, nu l-am vênat, cum mi-se atribuie.

IV. Noi proști însă atât cei gr. orien-
tală eât și cei greco-catolici în conștiință
suntem obligați, că dacă cine-va, fie acela
de ori și ce lege, de bună-voie vine la noi
și să declare, ca vrea să treacă la legea
noastră, pe unu, că și acela să-l examinăm
cu deamănuntul, și dacă vedem că inten-
țiunea lui e serioasă, să-l primim bucuros,
să-l instrum și să-l ajutam. Tinerul amintit
de repeșite ori a venit la mine, de re-

Tot așa spun că am voit să asasinéz pe
sora mea Arsinoe — pe când ea voia să
mă asasineze pe mine! — E un neadevăr!
Deși ea nu mă safere, eu o iubesc ca pe
o soră mai mică.

Da, toți gândese rău de mine și fără
motiv; încă și tu ai păreri rele Harmachis!
Ah, Harmachis, înainte de a mă condamna
gândește te ce e invidia! — aceea boală uriașă
a sufletului, care cu ochii împaiengești ai
slăbiciunii toate le vede întoarsă, care ce-
tește mișelie în fața des-hisă a sincerității
și chiar pe cel mai virgin suflet îl vede
negru! Gândește-te Harmachis, ce însem-
nează dacă suntem situați deasupra cetel
de vagabonzi, cari ne urâsc pentru norocul
și mintea noastră; cari ne pândesc și aruncă
asupra noastră săgețile minciunii lor din
existența lor necunoscută, de unde n'au
aripl să se ridice în sus, și a căror singură
dorință e să ne coboare la micimea lor
josnică.

Nu înclina decă să crezi ușor rele de-
spre cel mart, din faptele cărora cea mică
caută meru cusururi și contra cărora pig-
meii strigă într-una, până ce umplu lumea
cu faima despre scăderile lor. Să nu sicut
niet odată : „Așa va fi“, ei să te întrebă în-
toideamna : „Oare așa să fie? Dar dacă nu-l
aș? Ori că n'a avut intenția să facă astfel?“

Judecă, oh Harmachis, cu blândețe,
după cum, în locul meu fiind, ai dorî să fi
judecat și tu. Nu uita că regina niet odată
nu poate fi considerată liberă. Ea este nu-
mal ascușii și instrumental acelor puteri

peșite ori a fost examinat și numai după
o serioasă examinare m'am dus cu el de
martor, că n'am avut chiar atunci pe un
alt om, care să meargă cu el. În biserică,
ca ocaziunea trecerei eu am ținut predică
și am fost preot fungent, de oare-ce ca
preot nou ordinar servesc la toate ocazii-
nile.

V. Cumcă pe respectivul eu l'aș fi
amăgit cu promisiuni și oferindu-i distinc-
țiuni e o scornitură mincinoasă, precum e
minciună uriașă și aceia, că eu a-și fi um-
blat în vênătoare de suflete și aș fi în-
vrăjbit aiet pacea între frați ori, că și cum
aș face ori și ce politică ori proselitism.

VI. E drept însă, cum-că pentru unii
cleveitori și nătântoci, pacea socială nu stă
pe bune picioare în Beiuș. Aceștia, chiar
din acest incident au atacat „pe sub gubî“
întâiu pe dl Diamandi, după aceea pe mine,
deoarece-țe fiind prea mic orașul în lipsa
altor senzațiuni, își petrec timpul cu învrăj-
birea fraților. Aceștoro nu-l sântă niet o
religiune, de oare-țe nu voesc decă a pescui
în tulbure. Aceștia între frații gr.-orientali
sunt „toleranți“ între noi „uniți zeloși“.
Fariseii toleranței și ai românismului și eu
totdeauna încungiur ocaziunea să pertrac-
tez cu el fie la masa-albă fie la masa-verde.
Dacă însă articolul susnumit ar fi venit
din peana unui amărit pentru trecerea amin-
tității, îi iert din înimă toate epitele și în-
vectivile, de oare-ce fanatismul e un morb
și morbosul nu putem impuța multe, foarte
multe.

În locul meu fiecare preot, de ori și
ce lege ar fi procedat, cum am procedat
eu, și pentru această procedură primesc și
suport toată greutatea responsabilității. Re-
feritoriu la conduita mea de alta direcțiune
să-mi fie ertat a mă provoca la tot Beiu-
șul care mă cunoaște începând dela elevii
mei de ori și ce lege, până la scriitorul
anonim și fricos al articolului respectiv. El
înșuși știe, că fără hăz a început să face
o larmă oarbă, și n'a avut alt scop decă
a spulbera frățietatea în care trăim.

Primiți M. St. Domnule Redactor es-
presiunea stimel mele adiaci

Beiuș, 12 Februarie 1902.

Cu stimă
Radu Cupariu,
prof. gimnazial.

NOUTĂȚI.

ARAD, 19 Februarie n. 1902.

De ce despre audiența părintelui
vicar V. Mangra gazeta dela Brașov repro-
duce tot ce scriu ziarele maghiare, făcându-se
astfel ecoul atâtor turpitudinî, ear despre
audiența părintelui episcop Radu, în același
număr, se mărginește să ia o simplă notiță,
fără niet un comentari? ... De ce unuia
mumă, ear altuia — ciumă!

„Kilátszik a ló-láb!“ Acest proverb
unguresc se potrivește întru caracterizarea
faptului că deodată și la același loc de

creatoare earl gravează pe paginile de met-
tal ale istoriei.

Harmachis! Să-mi fi amic și sfetnic
amic în care să am încredere. Pentru-că
aici, în curtea aceasta mare și populată,
sunt mai stingheră decă ori și cine altul...

În tine am însă încredere. Véd cre-
dința în ochii tăi și vreau să te înalt... Nu
pot să mă suport singurătatea asta sufi-
tească, ei-mi trebuie cine-va cui să pot
a mă mărturisii. Am greșel, o știu. Nu
sunt însă cu desăvîrșire nevrednică de cre-
dința ta... Intre semințele rele pot să fie
și bune... S' une, Harmachis, vrei să-mi fi
amic?

Și se apropie de mine, mă atinse
ușor și mă privi cu acel ochi albaștri mi-
raculoș.

Eram învins și gândindu-mă la noaptea
de mâne, rușinea și durerea mă sfășia...
Eu, amic al ei, eu care aveam ascuns la
sln pumnalul... Stăteam ca uluit, dar ea
crezând că sunt emoționat de grațiile ei,
îmi zise dulce:

— E târziu... Mâne seară, când îmi
vei refera despre mersul stelelor, o să
mai vorbim.

Și-mi întinse mâna spre sărutare. Eu,
abia mai știind ce fac, o sărutai.

În elipsa următoare dispăru. Ear eu
stam ca încrămenit, privind în ei, ca unu
care visează. (Va urma).

frunte, cele două organe naționale din Bra-
șov și Sibiu publică un comunicat despre
audiiența ce părintele vicar V. Mangra a
avut la M. Sa și la primul ministru Szell
Organul brașovean scrie :

„Se crede, că colindările acestea ale
vicarului Mangra pe la „locurile compe-
tente“ stau în strinsă legătură cu boala
episcopului Goldiș, despre care medicii ar
susține, că e serioasă și gravă, și că Man-
gra umblă să se recomande Ulgurilor și
îndesebi guvernului“.

Ear autorizata dela Sibiu zice :

„Correspondentul nostru din Pesta mai
adauga, că ar exista oare-care „nex causal“
între boala părintelui episcop Goldiș și co-
lindarea pe la ministri a părintelui Mangra“.

Noi, cari știm că Sămbătă un credin-
cios din Arad al părintelui Hamsea și al
guvernului a fost prin Budapesta și a
câtât să afle despre audiențele dlui Mangra,
suntem tentați să credem că ambele comuni-
cate sunt opera acestui adversar al dlui
Mangra, care vëndnd că nu poate influința
sus, caută să insinue cel puțin în jos.

Că gazeta dela Brașov s'a dat la acest
joc, nu ne miră. Organul sibian ar trebui
să fie mai cu rezervă!...

Chestele de etichetă la Curte. „Reich-
vehrul“ din Viena publică o interesantă
picanterie dia cercul Curții. Numita foale
în articolul său se ocupă de întrebarea că
familia principelui Wladisch Grätz are drep-
tul la titlu princiar mediatizat și cu acea-
stă ocaziune amintește că archiduceasa Eli-
saveta, e soția lui Windisch Grätz e cea
din urmă în rang între archiducese, până
când principesa Hohenberg, soția moșteni-
torului de tron Francisc Ferdinand e prima
între princese (așa dar nu între archiducese).
Prin urmare cu ocaziunea ultimului prânz
familiar din Viena, cele două princese au
ajuns lângă oaltă. E interesant că cu acea
sta ocaziune, archiduceasa Izabella la dorința
mai înaltă a vorbit cu soția moștenitorului
de tron, care i-a fost odinicară damă de
curte.

Volagiul de nuntă al princesei Elisa-
beta. Se știe că archiduceasa Elisabeta cu
soțul ei principele Windischgrätz a călă-
torit în Egipt. Se anunță din Alexandria
că părechea princiară a sosit acolo în 10
Februarie pe vaporul „Habsburg“.

Humorul lui Kitchener. Oficerii en-
glezi au ajuns până și de râul presel en-
gleze. Astfel „Daily Telegraph“ scrie că
în rapoartele ce ei trimiteau lui Kitchener
adesea despre bătălii închipuite, aproape
întodeauna se laudau, povestind cum i au
zărit pe Buri, cum au tras cu tunul în-
tr'insii etc. neuitând să termine stereotip:
„Am vênut cum mai mulți buri au căzut
din șea“...

Însuși Kitchener s'a scărbit de atâta
nerușinare, și ca să le dea o lecție cive-
niță, drept răspuns la un asemenea raport
telegrafic a răspuns: — Sper că Buri nu
s'au lovit tare când au căzut din șea“...

Dl N. Ianovici, directorul „Vointei
Naționale“ și deputat la Camera României,
este ținta de atac a ziarelor Maghiare. Și
safa de ce: d-șez, într-o convorbire ce ar fi
avut la club cu ministrul de justiție Stoicescu,
a atras atenția ministrului asupra
șarlataniilor ce diferiți agenți fac în Româ-
nia cu losurile și cu diferite hârtii de va-
loare ungurești. Ministrul, la rândul său, a
sous că va vorbi cu dl Sturdza, ministrul de
finanțe, ca astfel să se ia măsuri ca acei
agenți să fie oprii a mai exploata publicul
credul. Presa maghiara se teme însă că gu-
vernul român va folosi acest privilegiu pen-
tru e lovi în hârtiile de valoare ungurești.
De aiet înjurăturile la adresa d lui Ianovici.

Mire sinucis. Din Agram se anunță
o sinucidere care a produs mare senzație.
Sinucisul Dr. Agnesi încă mai demult s'a
logodit cu fica bibliotecarului universitar
Kotrenovici și în curënd era să se facă și
nunta. Agnesi s'a dus Lunî la locuința
viitorului său socru unde cu un revolver
s'a îmneșcat. Mireasa la auzul știrii s'a
bolnăvit greu. Causa sinuciderii până acum
nu s'a putut afla.

Despre Santos Doumont. Se știe, că
Santos Doumont, vestitul aeronaut francez,
în timpul din urmă s'a făcut mai multe ascen-
siuni foarte reușite. A cincea oră a pșit-o
însă, pentru-că lângă Monaco balonul s'a
spart și a căzut în mare. Din fericire, cu-
ragiosului maeștru și inventator nu i-s'a în-
têmplat nimic, pentru-că din nacela cu care

a căzut în mare l'a luat vaporul care urmă-
rea pe mare balonul. Causa accidentului este
că n'a funcționat bine motorul, s'a mai a-
dăogat apoi faptul, că după ascensiune a
început să ardă tare soarele și gazul din
balon luând un volum mai mare, a crăpat
balonul.

Statariu în Barcelona. Eri a înce-
put greva generală în Barcelona. Comuni-
cațiunea a încetat în întreg orașul. Numărul
greviștilor e 80 000. Camera a hotărît
publicarea statariului, care s'a și anunțat
eri. Lunî a fost deodată 72 adunări po-
porale.

Femeia albă din conac. Conacul din
Belgrad, palatul regal în vîrf cu monumen-
talul scobitor de dinți numit turn, pe care
stă vulturul cunoscut din emblema sârbească,
ca o de tot modernă creațiune arhitecto-
nică, a ajuns la o însemnătate antică: și
conacul din Belgrad își are deja femeia albă.
E o instituțiune din evul mediu, e stația
legendară a vechilor castele, care din vreme
în vreme apare și nu lasă să piară vechile
povești. Intre altele și Burgul din Viena
dispune de așa o femeie albă, mai pe urmă
au șoptit despre ea Vienezii în era absolută,
pe când capul camarilei era princesa Sofia.
După cum se scrie, conacul din Belgrad a
ajuns la femeia albă în următorul chip. În
12 Februarie noaptea i-au găsit în tinet
la pământ fără simțiri pe cei doi militari cari
stăteau pază imediat la ușa dormitorului
părechi regale. S'a făcut mare spaimă, au
trimis după medicul curții care cu mare
greutate a adus la simțire pe militari și
cercetând a fiat că au fost adormiți prin
oare-cari narcotice. Militarii au mărturisii
astă că pe când ei stăteau înaintea uși,
deodată a apărut o femeie albă care s'a
apropiat de ei. La care care distanță o ur-
măria un ofițer, ei însă n'au cutesat să gră-
iască. — Femeia s'a apropiat încet s'apoi
a trecut repede pe lângă ei. De mai mult
ei nu-și aduc aminte. Precum se vede atunci
și-au perdut deja prezența. Afacerea devine
misterioasă prin împrejurarea, că adjutan-
tul din oficiu a sisiaz ori-ce cercetare și a
oprit interogarea mai departe a militarilor.
De atunci acești doi militari au dispărut
din Belgrad, fără urmă. În capitala Serbiei
s'a făcut acest cas mare senzație și se știe
câte și mai câte aventuri despre fe-
meia albă a conacului.

ULTIME ȘTIRI.

Pretoria, 17 Februarie v. a. c.,
un detașament bur a atacat în apro-
pierea orașelului Kliripe, 150 de că-
lerești englezi. Buri au învins după o
luptă crăucenă, în care au căzut din-
tre Englezii 18 soldași morți ear răniți
grav 48, între aceștia și mai mulți
officri.

Barcelona, 19 Februarie. Orașul
pus în stare de asediu, este plin de
ostire. Cu toate acestea dintre greviști o
parte a atacat miliția în piața Mata-
loni. Miliția a folosit armele, împuș-
când 3 oameni, rănind grav 9 și
mai ușor alți 25 greviști.

Acum e liniște în oraș.
Numărul greviștilor se urcă la
80.000.

Kroonstadt, 18 Februarie. Opera-
țiuni combinate ale trupelor engleze în
ultima lor acțiune au prins 300 Buri,
au rănii 25 și au omorî 15 Buri.
Intre prisionieri este și comandantul Be-
sters, care a și murit însă la Heilbronn,
în ranele grave ce primise.

Red. respons. Ioan Russu Șirianu.
Editor Aurel Popovici Barciuanu.

Insertiuni și reclame.

Un rigurosant în drept
caută aplicare într-o cancelarie advo-
cațială, la oraș ori în provincie.

A se adresa la administrației zia-
rului nostru.

AVIS.

50 (cincizeci) de acțiuni dela
institutul „Timișiana“ vënd din mână
liberă, toate la oaltă ori separat.
Adresa vênătorului se află la
administrațiunea acestei foi. 706 5-5

„FĂGETANA“

INSTITUT DE CREDIT ȘI DE ECONOMII ÎN FĂGET.

Convocare.

Domnii acționari ai institutului de credit și de economii „Făgetana“, ca societate pe acțiuni în Făget, sunt prin această invitați în sensul §-ului 15 al statutelor la a

X-a adunare generală ordinară,

care se va ține în Făget, Luni la 17 Martie 1902, la 10 ore a. m. în localul institutului.

Obiectele puse la ordinea zilei sunt:

1. Raportul direcțiunii despre activitatea institutului și despre rezultatul gestiunii anului X.
2. Raportul comitetului de supraveghiere.
3. Aprobarea bilanțului.
4. Deciziunea asupra împărțirii profitului curat, realizat în anul al X-lea de gestiune.
5. Darea absolutorului membrilor în direcțiune și în comitetul de supraveghiere.
6. Alegerea a 2 membri în direcțiune.
7. Alegerea comitetului de supraveghiere.
8. Eventuale propuneri făcute în sensul §-ului 26 din statutele societății.
9. Exmiterea a 2 acționari pentru verificarea procesului verbal luat în adunarea generală.

712 1-1

Domnii acționari, cari voesc a participa la adunarea generală sau în persoană sau prin plenipotențiați, sunt invitați în virtutea §-ului 16 din statutele societății a-și depune acțiunile D-lor cu o zi înainte la cassa societății.

Făget, la 13 Februarie 1902.

Direcțiunea.

Active		Contul Bilanț		Pasive	
	Coroane	fl.		Coroane	fl.
Cassa în numerar	11.829	65	Capital de acțiuni 1000 b. à 200	Cor. 200.000.—	
Realitățile institutului	48.289	78	Fondul de rezervă	100.000.—	
Efecte publice	19.945	40	„ special de rezervă	36.711.10	
Acțiuni străine	20.720	—	„ de garanță	6.000.—	
Impr. pe camb. cu giranți	597.004	80	„ realităților	5.843.76	
„ „ „ cu acop. hip.	192.366	40	„ de pens. al funcționarilor	47.444.50	395.999 36
„ „ hipotece	163.368	20	Depuneri spre fructificare		691.974 71
„ „ oblig. cu cavenți	138.814	23	Cambii reescomptate		168.965 34
Credite de cont-curent	72.927	92	Inter. anticip. pr. 1902		11.790 09
Mobilier după amort. de 10%	1.518	50	Dividende neridicate		220 —
Diverse conturi debitoare	42.437	96	Diverse conturi creditoare		4.980 31
			Profit curat		35.243 03
	1.309.172	84			1.309.172 84

Eșite		Contul Profitului și Perderilor		Venite	
	Coroane	fl.		Coroane	fl.
Interesele pentru fondul de rezervă	5.258	12	Interese:		
„ „ depuneri spre fructificare	39.068	97	Dela impr. pe camb. cu giranți	Cor. 68.838.25	
„ „ cambii reescomptate	14.759	17	„ „ „ cu acop. hip.	17.501.29	
Salare și marce de prezență	11.832	—	„ „ pe hipotece	14.660.86	
Chirie, porto, tipărituri și altele	6.110	56	„ „ pe oblig. cu cav.	14.981.95	
Contribuțiune directă	7.116	53	„ credite de cont curent	5.726.94	
„ de 10% după int. dep.	3.912	37	„ efecte publice	852.—	122.561 29
Contrib. com. camb. comer. comp. timb.	2.027	54	Profit dela realități		2.368 —
Dare de drum	572	48	„ „ acțiuni străine		1.140 20
Amortisare din mobilier	168	72			
Profit curat	35.243	03			
	126.069	49			126.069 49

Făget, la 31 Decembrie 1901.

Sebastian Olariu m. p.,
director executiv.

Pentru comptabilitate
Toma F. Haneșiu m. p.

Membri în direcțiune:

Aurel Popescu m. p.

Axentie Gaita m. p.

Dionisiu Feneș m. p.

Adam Groza m. p.

George Giura m. p.

Conturile prezente examinându-le conform legilor și statutelor, le-am aflat exacte și cărțile purtate în bună regulă.

Făget, la 13 Februarie 1902.

Comitetul de supraveghiere:

Dimitrie Iosof m. p.

Adam Lesnican m. p.

Alexandru Iclozan m. p.

Vasilie Nicorescu m. p.